

הוא טייל על

חוף הים לבדו

והסתכל בגלים

כאשר בוצע השוד

האליבי של הרצל ("שייע") אביטן, מבוסס כמעט כולו על נערות הנשים צעירות. ולמרות שהרצל אינו נראה כמו הדון'וואן הקלאסי, נראה שנשים נמשכות אליו.

הרצל אינו נראה כגבר כובש לבבות, אך בוודאי אינו נראה כמו פושע אלים ומסוכן, כפי שמתארת אותו התביעה. הרצל צעיר שהתרחק, החובש כיפה גדולה, עומד בפני השופטים קצת כפוף ומדבר בשקט. יחד עם אברהם קשאני ("דובצ'ק") ויהושע אשר, נאשם הרצל בשוד האלים והאכזרי בסניף רמת-אביב של בנק לאומי, יום אחרי יום-העצמאות שעבר.

עדי-המדינה בתיק זה היה אורי וולף, צעיר בלונדי, שאביו הרופא ובני משפחתו מתגוררים בשכונת היוקרה צהלה. אלא שאורי נמשך מילדותו לילדי השכונה הקרובה, נווה-שרת, והפך עבריין מגיל צעיר. הוא לא רצה ללמוד ולא אהב את בני צהלה הסנובים. הוא הרגיש בנוח עם בני שכונת העוני, ואף את חברותיו בחר בשכונה זו.

הרצל ואורית ככוכבי טראפאדינאר בלונדון, "האהבה התחילה כנקמה..."

האליבי

אסדר ביקור בחדר אחר, שבו נוכל לשבת בלי סורגים, אחד ליד השני, במשך שעה שבה נדבר על כל מה שמעניין אותנו. ויש הרבה דברים כאלה, נכון?

...בקשר לטיול לאילת ששאלת אותי, אז אני לא מתנגד אלא ממליץ. כי את צריכה לצאת קצת מהאווירה של השכונה, כי בעוד עשרה חודשים את לא תהיי שם. ואני מקווה שאת מבינה אותי. זה שייך לתוכניות שלי אחרי המאסר."

כחודש לאחר מכן השתחרר הרצל אביטן ממאסרו, והדבר הראשון שעשה היה לבקר את אורית ולשבות את ליבה.

הוא הצליח. הצעירה שרק לפני שעות ספורות הלמה על אורי, שכחה אותו כליל. היא נשבתה בקסמיו של הרצל ונעתרה לו מיד. היא אפילו הסכימה לכתוב יחד אתו מיכתב לחברה-לשעבר, אורי, שגורר בכלא, ולספר לו על החיים הטובים שהיא עושה עם הרצל. היתה זו הנקמה המתוקה של הרצל, שלא שכח כי אורי רצה לעשות לו את הדבר הנורא מכל — לבגוד בו ולהלשין עליו למישטרה.

"אתה בטח מתפלל איך זה שאני נמצא עכשיו עם אורית, אבל קר-תה טרגדיה, כמו ששנינו נפגשנו בי שמיים. זה סיפור כמו הסיפורים שבהיסטוריה. שלא כל יום אפשר להיפגש ככה עם בחורה, בפרט כשמסוכסכים. היא עכשיו ילדה טובה וממושמת והתחילה ללכת לפי הדרכים שאני מודריך אותה. היא מבינה אותי וכמעט שאין בעיות איתה... אורי, לא חשוב אם תכעס עלי אם עשיתי בגידה בין חברים. ככה זה כשבחור מתלבש על בחורה, אני חושב שעברתי עבירה, אך אין להילחם ברג-שות..."

היה זה המיכתב האחרון שכתבה אורי

שני הרצל אביטן

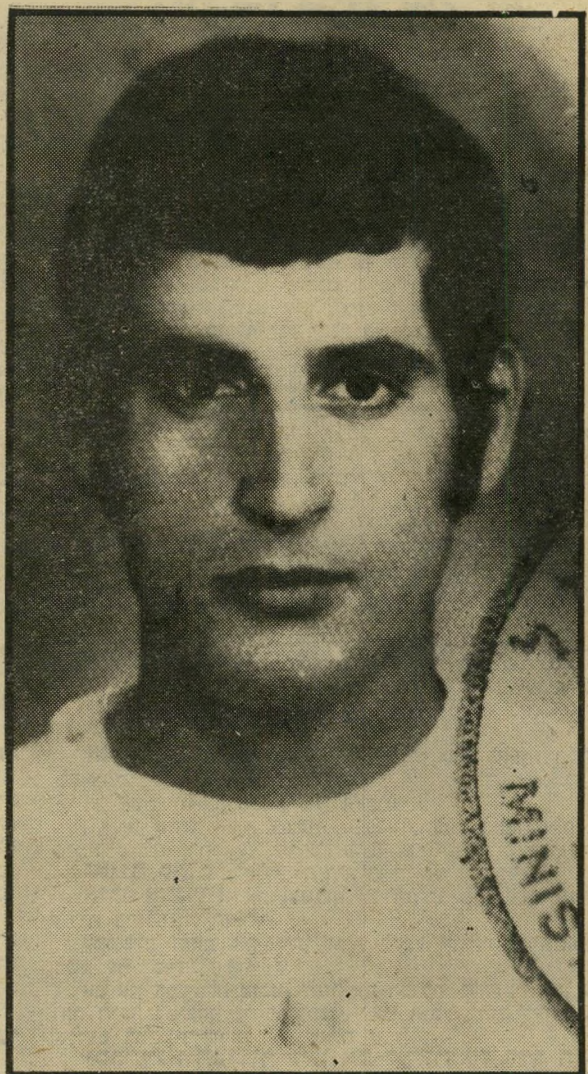
שם הכיר את הרצל, שהיה בערך בן גילו, השניים התיידדו. ולפני שנים אחדות נתפסו ונאשמו בביצוע שוד משותף. שניהם הורשעו ונידונו למאסר. רק בכלא גילה הרצל שאורי, ידידו ושותפו, ניסה להציל את עורו ולהפוך עדי-מדינה. משום מה לא הצליח אורי לסיים את העסקה עם הפרקליטות, ונשפט גם הוא. אך ההלם שנגרם להרצל אביטן לא חלף במהרה. אמנם כלפי חוץ הוא סלח לאורי, ואפילו שרף את דפי פרוטוקול המישפט, כדי שאחרים לא ידעו מה עמד וולף לעשות ולא יענישו אותו. אולם בהוכחי ליבו הפסיק לסמוך על ידידו הבלונדי. הרצל הוא, כנראה, נוקם ונוטר, צעיר בעל סבלנות רבה. הוא החליט לנקום ב-אורי בדרך שתפגע בו ביותר. והוא עשה זאת באמצעות אשה.

„טעם שפתיך המתוקות"

באחת מחופשותיו מהכלא, בשנת 1977, הסתובב וולף, כדרכו, בשכונת נווה-שרת. ושם, במרכז השכונה, גילה את אורית ארביב, שהיתה אז כבת 16. אורית היתה בפריחתה הראשונה, ואורי זכר אותה כילדה הקטנה מבית-הספר. הוא הופתע למראה, והחל מחזר אחריה במרץ. כבר באותה חופשה קצרה הפכו השניים לנאהבים. הם בילו יחדיו את כל שעות חופשתו של וולף, ואורית הבטיחה לחכות ולכתוב מיכתבי-אהבה ארוכים.

בכלא קיבל אורי מאורית כאלף מיכתבי-ים. היא היתה כותבת לו שלושה מיכתבי-ים ביום. היא סיפרה לו על כל אירוע קל בחייה, ואפילו מה אכלה ועם מי נפגשה. ואורי ענה לה בשני מיכתבים לחודש, כפי שמתירות תקנות בית-הסוהר. אבל גם הוא הביע במיכתביו רגשות עזים, והבטיח לצעירה השחרורת כי אם תחכה לו, ישאנה לאשה ויוציאנה מנווה-שרת.

בחודש אוגוסט 1977 כתב אורי: „אורית, לפני עשר דקות נפרדתי ממך וטעם שפתיך המתוקות עדיין בפי. ממש שיגעון. נהניתי מאד מהביקור, רק חבל שלא יצא לנו ביקור לבד, רק את ואני. כי כמו שראית, לא היה לי נעים... אני

נאשם הרצל אביטן

„הייתי עם ארביב ולא ברמת-אביב..."

אהובה אורית ארביב

„בן הסיי. עדיף על בן הרופא..."